surm wõttab. Se olli Pitkasõrme Maddise wiimne luggu!

Oh! et õppigo ommeti iggaüks sest juttust wargusse eest ennast hoidma ja hirmo tundma. Mis kasso temmast kül ellades on? Ta wiimne luggu on ikka hirmus. Ei warga peäle süñni armo heida, ja tõeste, wargus touseb wahhest ilma et Warras sedda mõtleb. Maddis olli kawwal ja pettis kül, siiski tulli keik temma wargusse tõ ja kombe, päwa ette. Ja kas se kurri üllekohtune tõ maksab sedda hirmsa waewa ja nuhtlust ärra, mis õigusse polest warga peäle pañnakse? Monne koppika eest ta wahhest warrastab, ja sadda piitsahoga ta saab, ja wimmetamatta on temma häbbi ja teotus keikide kohtlaste innimeste ees! Agga ehk seisko wargus kül salaja, sago ta kül innimeste kohto ees wariule pandud, ärgo tousko ellades — siiski, mis kasso sest üllekohtusest tõest? Et mõttelgo ommeti Jummala peäle! — Kas woib sedda römoga tehha? Kas woib seäl hea süddame-tunnistus olla, kus wargusse pat hinge koormab, ja allati silma ees warjab? Kas woib lotust tullewa hea põlwe kiñnitada, ehk lapse julgusega Jummala ette astuda, kui teise omma, warga- ja üllekohtusel wisil weel so käes, ja sinna sedda ei olle kätte añnud, egga taggasi maksnud? Tõest, ei wargal olle rahho, egga römo süddames, ja saaks ta ehk kül omma üllekohtu'e tõ ja kombe läbbi rikkaks, siiski se rikkus ei maksa tal sugugu, ei sada tal head, egga römo, waid